

NEMIRA
FICTION

NATASHA LESTER

CELE
TREI
VIETI ALE
LUI

*Alix
St. Pierre*

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

NEMIRA

Editor coordonator: Anamaria MANOLESCU
Siluetă copertă: © Mark Owen / Trevillion Images
Copertă: Adnan VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactare: Claudia UNGUREANU
Tehnoredactare: Antonela IVAN
Corectură: Bianca VASILESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LESTER, NATASHA

Cele trei vieți ale lui Alix St. Pierre / Natasha Lester ; trad. din lb. engleză: Roxana Olteanu.-
București : Editura Nemira, 2025
ISBN 978-606-43-2076-6

I. Olteanu, Roxana (trad.)

821.111

Natasha Lester
THE THREE LIVES OF ALIX ST PIERRE
Copyright © Natasha Lester 2022
The moral right of the author has been asserted.

Copyright © Nemira, 2025, pentru prezenta ediție în limba română
NEMIRA FICTION este o colecție a Editurii **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de tipografia MONITORUL OFICIAL R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-2076-6

Lui Kevan Lyon

*Îți mulțumesc că m-ai învățat să fiu mândră,
că ai fost un agent literar de vis și că ai iubit această carte
chiar din primul moment al existenței ei.*

PROLOG

PARIS, 1937

*Întotdeauna am fost atrasă de lucrurile pe care le pot face,
de un fel de clarviziune irlandeză pe care o poți ghici într-un artist...*

CARMEL SNOW, *Harper's Bazaar*

— Eu nu vin cu tine, i-a spus Lillie lui Alix în ziua în care ar fi trebuit să părăsească școala lor din Elveția ca să plece la Paris, pentru a porni cu adevărat în aventura numită viață.

Alix a râs.

— Adică ți-e prea lene să-ți faci bagajul și vrei să ți-l fac eu?

A scos valiza lui Lillie de sub patul aflat în camera pe care o împărțeau în Le Manoir.

Dar Lillie a clătinat din cap.

— Înainte să plecăm din L.A., i-am promis mamei că voi veni acasă după un an. Mi-a scris să-mi aducă aminte.

— Dar m-ai lăsat să cred că...

Alix s-a oprit și s-a lăsat să cadă pe pat.

Lillie stătea întinsă pe spate și se uita fix în tavan. În mână – strânsă atât de tare încât începuse să se boțească – ținea o fotografie cu ea, cu Alix și prietenul lor, Bobby, făcută la un târg din L.A., cu o săptămână înainte ca fetele să plece în Elveția. Strângerea îndrăgitei fotografii îi arăta lui Alix că Lillie suferea mai mult decât ea în clipa aceea.

Alix s-a așezat în genunchi pe podea ca să își poată mângâia prietena pe păr.

— Îmi pare rău, a șoptit ea.

Cuvintele ei au făcut-o pe Lillie să plângă – nu să plângă, să hohotească.

— Și mie îmi pare rău.

— O să fie bine, a spus Alix încet, înghițindu-și toate celelalte cuvinte.

M-ai lăsat un an întreg să cred că vei veni la Paris, când știai că nu vei veni. Pentru că își dădea seama din lacrimile lui Lillie că planurile pe care și le făcuseră, de a închiria o cameră într-un *pension*, de a-și face iubiți francezi și de-a se întoarce acasă în zori, după o noapte petrecută în Montmartre, trecând pe lângă turnul Eiffel, fuseseră o dorință de care Lillie se convinsese singură că e realizabilă, că o vrajă ar putea s-o împartă în două, trimițând o parte la mama ei și la Peter Brooks – bărbatul cu care mama ei voia să se căsătorească – și cealaltă parte la Paris, cu Alix.

Pentru prima dată, Alix se bucura că de la ea nu s-a așteptat nimeni la nimic, că singurul drum pe care a trebuit să-l urmeze a fost cel ales de ea. Afecțiunea, mângâierea mamei și mândria tatălui erau pierderile ei, dar pierderile lui Lillie – capacitatea de a avea încredere în ea și de a alege – erau la fel de importante și de dureroase.

A spus doar atât:

— O să-mi lipsești așa de mult!

Ceea ce era adevărat. O văzuse pe Lillie în fiecare zi din viața ei, de când avea treisprezece ani. Dar când Alix pleca la Paris și Lillie se ducea acasă, în L.A., cine știe când aveau să se mai vadă?

— Ia asta.

Lillie i-a îndesat în mână fotografia boțită în care zâmbeau ei trei.

— Eu mai am una acasă. Și Bobby are una. Întotdeauna am vrut să-ți dau și ție una pentru că...

S-a oprit, iar Alix și-a dat seama ce nu a vrut Lillie să spună cu voce tare: *Pentru că tu nu ți-ai permis s-o cumperi.*

— Cei trei muschetari, a spus Alix, încercând să o facă să zâmbească.

— Nu.

Lillie a fost categorică.

— Într-o gașcă oamenii se mai pot schimba. Noi trei nu ne vom schimba niciodată. Suntem...

S-a gândit o clipă.

— Cele trei vârfuri ale unui triunghi. Fără unul dintre ele, triunghiul nu există.

Lucru care a făcut-o pe Alix să se ridice și să se arunce pe pat, unde totul s-a dezintegrat într-o îmbrățișare îmbibată de lacrimi.

Pe urmă, Lillie s-a retras și i-a zâmbit.

— Tu ești ca un personaj secundar dintr-un film, a spus ea, ceea ce nu suna neapărat flatant.

Până când a adăugat:

— Toată lumea crede că vedeta este cea care trebuie urmărită, care trebuie să fie iubită. Dar câteodată personajul secundar captează atenția. Și toată lumea se întreabă cum de nu l-a observat până atunci. Asta ești tu, i-a spus ea cu fermitate lui Alix, care nu credea deloc în profeția ei. Tu ești cea care merită să fie urmărită!

Doar o prietenă adevărată ar spune așa ceva, în timp ce ea renunță la propriile visuri, privind-o pe cea pe care-o numise întotdeauna *sora ei* cum își ia valiza și se duce să și le împlinească.

— Te iubesc, a spus Alix, începând din nou să plângă.

— Până când nu vor mai exista triumfiuri, a spus Lillie cu un zâmbet care le-a făcut pe amândouă să se smiorcăie într-o manieră deloc specifică unui pension.

Două zile mai târziu, Alix St. Pierre stătea chiar în mijlocul Podului Alexandru al III-lea, între două nimfe senine care se pregăteau să plonjeze cu un abandon desăvârșit în apă. Deasupra capului ei, globurile felinarelor Art Nouveau străluceau ca niște luni pline care poleiau zorii. Împodobind podul, la stânga și la dreapta ei, erau heruvimi și cai înaripați, lei și cochilii de scoici – tot ce era spiritual, sălbatic, impulsiv și imposibil. Dar totul era chiar acolo, în fața ei, deci *nu* era imposibil – nu acum.

Zâmbind, s-a aplecat în față precum nimfele, întinzându-și cât mai mult partea de sus a trupului înspre Sena. A desfăcut mâinile larg, îmbrățișând Parisul, cu o încântare mult prea mare pentru a putea fi reținută. Și a început să râdă.

Cum avea să-și mai stăpânească vreodată râsul, acum că era la Paris?

Când zorii s-au făcut dimineață, și-a îndreptat spatele, a deschis poșeta și a scos de acolo lista de nume pe care i-o trimiseseră din L.A. părinții lui Lillie și a aruncat-o în cel mai apropiat coș de gunoi. Poate că nimic în afara liceului n-o recomanda pentru a intra în societate, așa

cum se oferise familia lui Lillie să o facă prin intermediul acelei liste, dar ea nu putea – și nu voia – să trăiască mereu din generozitatea familiei van der Meer. În plus, persoanele de pe listă erau din „înalta societate“, oameni care produc puțin, dar cheltuie mult, iar ea ar fi fost întotdeauna o străină în cercurile acelea. Aici, la Paris – în țara în care s-au născut părinții ei –, avea să găsească lumea de care aparține.

A pornit hotărâtă în sus, spre Printemps, și a stat zece minute să se uite cu gura căscată la fațada impozantă: cele patru anotimpuri sculptate măreț pe un zid, deasupra capetelor clienților care intrau și ieșeau cu brațele accesoryzate de toarteles sacoșelor. Cum puteau să fie atât de indiferenți față de arta de pretutindeni? De frumusețea din jur? De Paris!

Alix era gata s-o apuce de gulerul elegant pe femeia care trecea pe lângă ea și să exclaim: „Privește!“ Dar s-a stăpânit și a jurat ca niciodată să nu ajungă să fie așa de indiferentă în fața frumuseții – sau atât de bătrână, încât să uite de splendoarea care există în jur.

Înăuntru, a cumpărat cel mai mare shaker pentru cocktailuri pe care l-a găsit. De la un magazin alimentară a luat gin, vermuț și măsline, a pornit înapoi și s-a așezat pe o bancă în Jardin des Champs-Élysées – dacă mergea în fiecare zi așa de mult, în curând avea să se orienteze fără să mai aibă nevoie de exemplarul ei fascinant din ghidul *So, You're Going to Paris!*

A turnat gin și vermuț în shaker, a pus șase măsline și s-a uitat la ceas. Douăsprezece și jumătate. Timp suficient să se dea iar cu ruj, să verifice dacă părul îi stă așa cum trebuie să stea când ești la Paris – stilat și impecabil –, și-a îndreptat basca drăguță care, după cum a fost încântată să constate, era în mare vogă aici, spre deosebire de State, unde pălăriile cu boruri, anoste și grele, se pretindeau a fi *à la mode*. În final, a adoptat postura despre care mama lui Lillie spunea insistent că e cel mai important lucru pe care trebuie să-l învețe o fată: să-ți imaginezi că ai în ceafă un creion extraordinar de lung, cu care ai vrea să desenezi pe tavan. Această postură trebuia să îi tragă bărbia în față, să îi ridice pieptul – dar fără să îl împingă în față cu îndrăzneală – și să-i subțieze cumva talia. Singura parte din sfatul dat de mama lui Lillie pe care a ignorat-o a fost cea cu privirea rușinoasă în pământ; Alix a ridicat-o spre cer.

Shakerul cu martini a acompaniat-o până pe Rue Jean Goujon nr. 18, la studioul *Harper's Bazaar*, unde a așteptat pe hol, cu ochii fixați pe

liftul cu gratii de fier. La scurt timp după ora unu, din el a ieșit o femeie cu păr și ochelari albaștri, cu genul acela de siluetă dobândită – la fel ca mama lui Lillie – prin lipsa mâncării sau printr-o dietă lichidă atent studiată. Era Carmel Snow, editoarea de la *Harper's Bazaar*, care venise pentru colecțiile de la Paris – și pentru maestra dietelor lichide, sau cel puțin așa auzise Alix.

— *Bonjour*, a spus Alix cu un zâmbet larg.

Zâmbetul era cel mai bun atu al ei, potrivit lui Lillie, care o spusese ca pe un compliment, dar și potrivit mamei lui Lillie, care o spusese astfel încât Alix începuse să se gândească la defectele celorlalte trăsături ale ei.

A ridicat shakerul.

— Am auzit că preferați un triplu martini la prânz. Așa că v-am adus unul, în speranța că, în schimbul unei după-amieze care să merite un martini, veți arunca o privire pe portofoliul meu.

Carmel a râs, un râs zgomotos și efervescent.

Alix a luat asta ca pe o încurajare și a scos din sacoșă un pahar de martini foarte scump.

— Să torn?

— Ai face bine, a spus Carmel, iar vocalele înmuiau accentul ei irlandez, umplându-i cuvintele de căldură.

— Dar în birou.

Ajunse acolo, Carmel s-a uitat peste prețioasele ilustrații realizate de Alix, după care le-a băgat în coșul de maculatură.

— Destinul tău este PR-ul, a spus ea. Desenezi de parcă rochiile ar trebui să te împiedice, nu să te miști cu ele. Lasă ilustrația deocamdată.

Alix a încercat să nu clipească, dar alcoolul încă nu-i dăduse suficient curaj, avea doar optsprezece ani de viață pe pământ și visul de-a lucra la Paris în domeniul modei, iar din acest motiv îi era imposibil să nu tresară.

Carmel nu și-a dezlipit privirea de la ea și i-a dat lui Alix posibilitatea de a-și ascunde tristețea. A observat-o, după care a arătat spre shaker.

— Știi să captezi atenția cuiva și să-i oferi ce dorește. Ceea ce înseamnă că *Service de la Presse* e chemarea ta. Cea mai bună metodă de-a învăța în relațiile cu publicul este să scrii – să înțelegi cum funcționează presa, înainte să încerci s-o cucerești. Începi în seara asta cu serile de joi

de la *Marie Louise* – unde vei întâlni *le tout-Paris* – și pe urmă mâine, mai oficial, aici la *Harper's Bazaar*, ca redactor de modă junior.

Alix nu s-a putut stăpâni să nu aclame ca o majoretă.

Carmel a ridicat paharul.

— Mi-aș dori să pregătească și să servească la Ritz genul tău de însuflețire. Mi-ar prinde mai bine decât un martini triplu – iar efectele ar putea dura mai mult.

Și pe urmă, Alix râdea împreună cu Carmel Snow în biroul ei din Paris, o situație uluitoare care o făcea să creadă, pentru prima dată în viață, că nu avea importanță că era o orfană care și-a croit cum a putut drumul prin viață de la treisprezece ani, o fată care s-a bazat în ultimii cinci ani pe sentimentul de vinovăție pe care îl aveau părinții lui Lillie și pe generozitatea lor, o fată care își cheltuise ultimul bănuț pentru a ajunge la Paris. O mai făcea să creadă că Parisul era locul în care avea să fie, în sfârșit, acea Alix St. Pierre care trebuia să fie, acea Alix pe care a trebuit să o reprime în vila discretă și ultraelegantă a lui Lillie. *Acea Alix* putea fi descătușată, în sfârșit.

PARTEA ÎNTÂI
PARIS,
DECEMBRIE 1946 – IANUARIE 1947

Aceasta este ora zero pentru mine.

Trec zece minute.

Depinde de mine să dau semnalul de deschidere a ușilor.

Spectacolul e gata să înceapă.

CHRISTIAN DIOR

CAPITOLUL 1

Singurul lucru care o făcea pe Alix să creadă că se află în fața unei case de modă era faptul că scările și cutiile cu vopsea erau cărate de parizieni stilați. S-a aplecat ca să evite o scândură cărată pe lângă ea și s-a întrebat – pentru a suta oară de când rupsesse contractul și se îmbarcase pe un vapor în Manhattan, pe baza unei simple telegrame de la Suzanne Luling – dacă făcuse bine. Salonul era într-o stare totală de *déshabillé*, cu nicio rochie sau vreun manechin la vedere, iar teama care o copleșea pe Alix era că această nouă casă de modă o să se dărâme, probabil, de la prima prezentare.

Trebuia să se întoarcă și s-o ia la fugă. Însă un candelabru își făcea loc în forță prin spatele ei, blocându-i ieșirea. Era prinsă în capcană.

— Alix!

Pe scară cobora Suzanne Luling, cu degetul întins autoritar spre omul care ducea candelabru, direcționându-l în față. Pe urmă, a ajuns jos și a plasat câte un sărut precis, dar afectuos, pe fiecare dintre obrajii lui Alix.

— A trecut atât de mult timp!

— Da, a spus cu căldură Alix, după care a adăugat: Când erai așa de preocupată să mă convingi să lucrez pentru această nouă casă de modă, ai uitat să menționezi că nici casa nu e îmbrăcată încă.

— *Monsieur* Dior a dorit să fie totul nou, i-a explicat Suzanne, înconjurându-i umerii cu un gest expresiv, care o făcea pe Alix să vadă mai degrabă grațioasa curbură a scărilor, decât absența covorului.

— Inclusiv casa. Cred că e cel mai bun început, nu-i așa? Să nu aduci cu tine nimic vechi.

Să nu aduci cu tine nimic vechi. Alix și-a făcut de lucru, scoțându-și pălăria, ca să-și stăpânească frisonul provocat mai mult ca sigur de ceva vechi,

de trecutul de care își tot imagina că se descotorosise, doar ca să descopere, în astfel de momente, că e încă acolo – o rochie cu fermoarul înțepenit, pe care n-o va putea da jos niciodată.

Judecând după aerul nefiresc de serios pe care îl avea Suzanne, Alix era convinsă că și ea se gândește la ultima oară când se văzuseră, într-o noapte ciudată din aprilie 1945, petrecută în somptuosul apartament pe care Suzanne îl avea pe Quai Malaquais. Fusese un popas în drumul lui Alix din Elveția spre New York, iar Alix vorbise foarte puțin, însă știa că tremurul incontrollabil al mâinilor ei spusese multe.

— Îmi prezinți casa? a întrebat ea acum, dorindu-și să se concentreze numai asupra noului și a prezentului.

— *Bien sûr, chérie.*

Suzanne a luat-o de braț și au urcat împreună scările. Cea mai în vârstă purta tipica ei uniformă alcătuită din fustă și sacou negre care, combinate cu silueta ei impunătoare, jucau rolul unei armuri care respingea toate scânderile și bidinelele. Alix, care se săturase de costume în perioada raționalizărilor din război, purta o pereche de pantaloni de tweed crem cu verde, largi și cu talie înaltă, și o bluză roșie de mătase. Singura avertizare că avea să-l cunoască pe cel care dădea numele casei de modă a fost o șoptă de la Suzanne:

— O să am grijă ca *le patron* să te ierte pentru pantaloni.

Pe urmă, Suzanne s-a făcut nevăzută, iar Alix s-a trezit în fața unui bărbat așezat în capul scărilor, cu niște fâșii de hârtie în jurul lui.

Le patron – Monsieur Christian Dior, noul ei angajator. Prima impresie a fost de rotunjimi înduioșătoare. Capul îi era sferic precum Domul Invalizilor, iar gura lui era un cerc de concentrare. Avea un halat alb peste banalii pantaloni, cămașă și cravată. Nimic nu-l recomanda drept o persoană care înțelege inima și mintea femeilor așa de bine, încât să le poată transfigura în rochiile lui. Dar Dior lucrase cu Lucien Lelong, care prezida Chambre Syndicale de la Haute Couture, iar rochia lui, Café Anglais, făcută înainte de război pentru Piquet, stărnise printre cele mai mari discuții în acel sezon. Avea talent. Și, în mod evident, nu-l deranja să lucreze oriunde găsea un loc, având în vedere unde se afla acum.

— Vă place priveliștea de aici? l-a întrebat ea, arătând spre balustrada curbă din fier forjat, care cobora până în haosul construcțiilor de la parter.

Monsieur Dior a aruncat o privire consternată spre pantalonii ei. Alix nu a tresărit și nici nu și-a cerut iertare; era obișnuită de-acum cu prejudecățile bărbaților și învățase să le suporte – sau cel puțin să pară că le suportă.

— Îmi place că e spațios, a spus în cele din urmă Dior. În studio nu e loc destul pentru gândurile mele. Ceea ce vei vedea cu ochii dumitale în curând.

— Tot scara va fi și biroul meu, sau e pe undeva vreun dulap în care aş putea să mă bag? a întrebat ea riscând o glumă, cu gândul că un bărbat care lucrează pe o scară ar putea fi diferit de toți ceilalți șefi pe care îi avusese – în afară de Carmel Snow.

Răspunsul dat de *le patron* a fost un șuvoi de cuvinte care a făcut-o pe Alix să se întrebe, uluită, dacă nu cumva era chiar timid.

— Vei avea nevoie de acest simț al umorului în săptămânile care vor urma, a spus el. Mai ales când vei afla că o prezicătoare m-a convins să înființez Maison Christian Dior. *J'ai la frousse* – voiam să mă retrag.

A făcut o pauză.

— Presupun că acum, când știi că apelez la prezicătoare, te vei întoarce la New York.

Lucra pentru un om care nu doar că nu avea nevoie de un birou pe măsura orgoliului său, mai apela și la prezicătoare. A zâmbit și s-a așezat lângă el.

— Probabil că prezicătoarea v-a spus ceva încurajator, altfel n-ați fi fost aici. Deci cred că voi rămâne. Doar ca să văd cât de precise sunt prezicătoarele.

Colțurile gurii lui Dior s-au ridicat într-un mic zâmbet.

— În ciuda pantalonilor tăi, te plac, așa cum mi-a spus *madame Luling* că se va întâmpla. Dar ce-ai zice dacă ți-aș spune că am programat prima prezentare a Casei Christian Dior pe 12 februarie?

Răspunsul lui Alix a fost lipsit de menajamente.

— Redactorii de modă din America pleacă întotdeauna înainte de această dată – știți că prezentările sunt programate să se încheie cu o săptămână înainte. Și dacă vreți să fiți ceva mai mult decât un maestru croitor cu câteva clientele fidele, veți avea nevoie de presa americană.

— Dacă e așa, a spus *le patron* cu un aer gânditor, atunci va trebui să-i convingi pe redactorii americani să mai rămână pentru prezentarea mea.

Ceea ce ar fi fost o misiune mult mai dificilă decât aceea de a-i convinge pe editorii americani să nu mai bea șampanie niciodată.

Până în momentul acela, toți își rezervaseră bilete pentru călătoria spre Paris pentru sfârșitul lui ianuarie, iar asta însemna că urmau să plece din Franța înainte de 12 februarie. Alix ar fi trebuit să-i convingă să le ceară redactorilor-șefi să le plătească alte zile de cazare, plus penalizarea anulării билетelor pentru cursele transatlantice – și totul de dragul unui nou-venit arogant, complet dezinteresat de neplăcerile pe care le provoca prezentarea lui, programată atât de târziu în acel sezon.

Numai că Dior nu era nici nou-venit, și nici neglijent, s-a gândit ea. L-a studiat cu aceeași atenție cu care o studia și el.

— Ai ales intenționat o dată așa târzie, a tras ea concluzia. Dacă prezinți odată cu ceilalți, riști să te pierzi în mulțime sau să fii trecut cu vederea de redactorii obosiți. Dacă faci prezentarea mai târziu, pe de-o parte, s-ar putea spune că merită să mai stai pentru așa ceva, dar, pe de altă parte, s-ar putea spune că ești un ignorant sau un egoist. Treaba mea e să-i fac pe toți să creadă în prima variantă. Și dacă nu pot... Ei, atunci eu voi fi cea ignorantă, iar tu vei fi designerul care a fost împiedicat să-și arate talentele de directoarea serviciului de presă. Noroc că îmi plac provocările!

— Suzanne spunea că îți plac.

— Suzanne trebuie să-mi facă cinste, a mormăit Alix.

Dar o astfel de provocare – să se dea pe lângă fiecare dintre redactorii americani de modă, ca să-i convingă să mai rezerve o săptămână în Paris pentru a vedea prima prezentare făcută de Dior – avea să-i consume tot timpul și toată energia, nu avea să-i mai rămână nicio oră pentru reflecții. Iar asta era exact ce voia, era motivul pentru care venise în Paris – să o ia de la început, exact ca Maison Christian Dior. Lucrul acesta îi făcea să se asemene.

Așa că a dat din cap – de parcă ar fi avut posibilitatea să facă altfel, dat fiind că în poșetă mai avea doar câțiva franci, și își folosisese toate economiile pentru a-și cumpăra biletul de vapor la clasa a treia, cu care venise aici.

— Azi, instalează-te, și mâine dimineată, la zece, ne întâlnim aici și îți prezint studioul, a spus Dior.

Poate era pentru că niciodată nu mai avusese un șef care să stea lângă ea pe o scară, dar Alix nu și-a putut stăpâni o glumiță la plecare – genul

de glumă pe care ar fi făcut-o cu aproape zece ani în urmă, când era o tânără exuberantă de optsprezece ani.

— O să am grijă să port din nou pantalonii, pentru că mi se pare că fusta și treptele nu sunt o combinație tocmai elegantă.

Cu cel de-al șaselea ei simț, care o făcea să știe totul, Suzanne a apărut din nou ca să o conducă, având în ochi o sclipire care îi arăta lui Alix că a tras cu urechea. Au urcat alte scări și, când au ajuns sus, zgomotele specifice unei case de modă au început să ajungă la urechile lui Alix: foșnetul mătăsii desfășurate pe masa de lucru, scrâșnetul foarfecii în pânză, clinchetul boldurilor scăpate pe jos.

— Atelierele sunt la mansardă, a spus Suzanne.

Alix a privit sulurile de materiale care umpleau palierul, înclinate spre mansardă, de parcă ar fi fost disperate să li se permită intrarea. Zgomotele pe care le auzea veneau de acolo și, în doar câteva secunde, a trecut pe lângă baloturile dezamăgite de tafta și s-a trezit într-o cameră atât de plină de energie, încât vedea parcă idei dansând prin aer.

Croitoresele – *les petites mains* – stăteau așezate la rând pe niște scăunele, în fața unor pupitre de școală, de sub al căror capac scoteau un degetar, un *découd-vite* sau o pernuță de ace. Lucrau cot la cot, cu capetele aplecate asupra acelor, manevrând cu delicatețe materialul care intra în mâinile lor plat și lipsit de viață și ieșea transformat într-o mânecă, într-o eșarfă sau un volan pentru fustă.

— Camera asta este pentru *flou*, a spus Suzanne. Rochii de seară de mătase, șifon și lână fină. În timp ce asta – a intrat pe o ușă – este pentru *tailleur*, materiale mai groase pentru costume și ținute de zi.

Alix a întors capul de la roșul intens al unui cupon de mătase lucioasă întins pe o masă de croit, spre silueta vălurită a unei rochii pe jumătate terminate, care stătea teatral într-o parte, așteptându-și parcă rândul. O colecție fantomatică de modele neîncheiate stătea în așteptare, gata să primească suflul vieții; într-adevăr, exista o *étincelle* de magie în fiecare colț. Mâna uluită a lui Alix s-a întins să le atingă pe toate: mătasea lucioasă, schițele, rochiile – și propriul ei zâmbet impresionat.

Spre miezul nopții, spațiul minuscul al holului în care locuia acum Alix – și care odinioară fusese, cu siguranță, un dressing – semăna ceva mai mult cu un birou. Jumătatea lui Suzanne era elegantă, ordonată și

devenită mai mică, întrucât proprietara, deși avea un asistent, mai avea vreo zece cutii în care se găseau numerele de telefon ale stilistilor parizieni, două telefoane, un rând de haine cu care să se schimbe la finalul zilei, o sticlă de brandy și câteva păhărele de cristal. În contrast, partea lui Alix nu găzduia decât un birou, două fotolii, un raft de cărți și nici măcar vreun *objet* decorativ. Munca din ziua aceea fusese satisfăcătoare datorită faptului că reușise să facă ordine.

În ciuda orei târzii, mai erau lucruri de făcut – dar nu la *maison*. Alix și Suzanne au pornit pe Champs-Élysée, au traversat mult prea tăcuta Place de la Concorde, unde criza de automobile de după război se observa cel mai bine, după care au luat-o spre nord, către splendoarea neștirbită a hotelului Ritz, care supraviețuise războiului ca un adevărat diplomat, după ce mulțumise ambele tabere.

Pe Alea Tentațiilor, Alix a ignorat vitrinele de sticlă pline cu lucruri scumpe, pe care nu și le putea permite, și a zâmbit când au ajuns la Little Bar, care era discret și, în funcție de dispoziția fiecăruia, liniștit sau exuberant. În seara aceasta, Alix voia exuberanța: doar un toast festiv în cinstea venirii ei la Paris – a treia șansă de a face lucrurile cum trebuie.

— Fac cinste, i-a spus Alix lui Suzanne, cu toate că lucrul acesta avea să-i împruțineze și mai mult rezerva de franci. Ca să-ți mulțumesc că mi-ai găsit slujba.

— Atunci eu caut un loc, a spus Suzanne, arătând spre o măsuță la care stăteau înghesuiți editorii și jurnaliștii parizieni.

Alix trebuia să-i convingă să scrie despre Casa Christian Dior.

— Cel mai bine începi să lucrezi pe la unu dimineața, cu un pahar în mână.

Alix a râs.

— Poate că da.

După ce Suzanne s-a îndepărtat și n-a mai putut s-o audă, s-a întors spre Frank, barmanul american.

El i-a zâmbit.

— *Bonsoir, mademoiselle!* Nu ați mai fost de mult.

— Da.

— Ca de obicei?

— Da, și un coniac pentru Suzanne.

L-a privit cum scoate ginul, siropul de zahăr și lămâia, cum agită de câteva ori shakerul și cum pune amestecul într-o *coupe* pe care a completat-o cu șampanie.

— *Voilà*, a spus el. Un *soixante-quinze*.

— Ai o memorie excelentă, Frank, i-a spus ea zâmbind.

— Funcționează destul de bine pentru lucrurile care trebuie memorate, dar nu la fel de bine pentru celelalte. Mai ales pentru lucrurile de pe vremea războiului. Și băutura e din partea casei. Întotdeauna va fi.

Răspunsul lui era tot ce-i trebuia. Iar asta însemna că era pregătită să facă din nou cunoștință cu *le tout-Paris*.

S-a strecurat lângă Suzanne, care întotdeauna avusese talentul nu doar de-a cunoaște pe toată lumea, dar și de-a ști povestea personală a fiecăruia. I-a făcut lui Alix un rezumat util și precis.

Pe mulți Alix îi știa deja – Michel de Brunhoff, de la *Vogue*, ilustratorul de modă Christian Bérard – dar erau câteva fețe noi printre britanici și americani, două persoane care făceau tot ce puteau pentru a avea relații internaționale, dacă brațul pe care bărbatul îl ținea atârnat pe umărul femeii și chicotelile acesteia însemnau ceva.

— Aia e Becky Gordon, i-a spus Suzanne. Englezoaică. Atât de nouă, că scârțâie. Lucrează la *The Times* – este fina nu știu căruia dintre patronii ziarului. Și cel care pare că e gata s-o înghită pe Becky pe post de digestiv de seară este Anthony March, cel de-al treilea fiu cheltuitor al lui Montgomery March – baronul american al ziarelor. Acum că frații lui mai mari sunt îngropați pe undeva prin Franța, Anthony a fost nevoit să mai renunțe la distracție și să lucreze cu adevărat. Este editor la *New York Journal*, ediția internațională, și un tip depravat și libidinos, după cum vezi.

Alix a strâmbat din nas, uitându-se cum Becky pornește după Anthony spre lift.

— E prea...

S-a gândit la cuvântul potrivit care să descrie înfățișarea lui frumoasă, dar căutată.

— Artificial, s-a decis ea. Ca și cum are impresia că urmează să fie fotografiat.

În cealaltă parte a sălii, Becky și-a dus mâna la păr, după care și-a tras ușor poalele sacoului.